

LORNA BYRNEOVÁ

Od autorky bestsellerov *Anjeli v mojich vlasoch*, *Schody do neba*,
Posolstvo nádeje od anjelov a *Láska z nebies*

ANJELI
NA DOSAH

IKAR

LORNA BYRNEOVÁ

ANJELI
NA DOSAH

Preložila Zorka Ličková

AJNA

Lorna Byrne
ANGELS AT MY FINGERTIPS

Copyright © 2017 by Lorna Byrne
Translation © 2017 by Zorka Ličková
Cover photo © by Alenushka Kremer
Cover design © 2017 by Augustín Putera
Slovak edition © 2017 by IKAR, a.s.

Za láskavý súhlas s použitím fotografie autorky
ďakujeme Alenushke Kremerovej, kremerphoto.com.

ISBN 978-80-551-7298-9

*Túto knihu venujem všetkým,
čo pomáhajú šíriť lásku a mier vo svete.*

Úvod

V okamihu, keď píšem tieto slová, už uplynulo mnoho rokov odvtedy, ako mi anjeli zvestovali moje poslanie: pripomínať ľuďom, že každý jeden z nás, bez výnimky, má strážneho anjela, a sprostredkovať im duchovnú realitu ich života.

Neprestajne sa o anjeloch dozvedám voľačo nové. Zďaleka nie všetko mi vyjavili naraz, v detstve. Nové informácie o duchovných javoch mi odovzdávajú úmerne mojej schopnosti im porozumieť – a napíšem o nich, až keď mi oznámia, že svet je už schopný ich pochopiť.

Niekedy sa dozviem veci, ktoré mi zakážu šíriť ďalej. Inokedy zasa dostanem povolenie poodkryť rúško tajomstva zahalujúce niečo, o čom som predtým (podľa pokynov zhora) musela mlčať. Napríklad dlhý čas som nesmela utrúsiť čo len slovko o mojom vlastnom strážnom anjelovi.

V tejto knihe sa nachádza množstvo tajomstiev tohto druhu, ktoré už smiem a musím zverejniť.

Táto knižka nadväzuje na *Anjelov v mojich vlasoch*. Zachytáva môj životný príbeh. Hovorím v nej o výchove mo-

jich detí, spomínam na stretnutia s archanjelom Michalom, anjelom Eliášom a Vtáčatkom lásky. Spomínam epizódy sprevádzané obrovským šťastím i nešťastím aj lásku stratenú a znovu nájdenú.

Odhaľujem v nej spôsoby, ako „dorásť“ na vlastného strážneho anjela. Môj strážny anjel ma to naučil v detstve; teraz vám to odovzdávam, aby ste sa dokázali v duchu užšie spojiť so svojím strážnym anjelom.

Ako si spätne premietam vlastný život vo svetle pochopenia, čo prišlo po napísaní knihy *Anjeli v mojich vlasoch*, oveľa jasnejšie rozumiem tomu, čo sa mi dialo a z akého dôvodu. Takisto jasnejšie chápem, čo sa v súčasnosti deje individuálne aj všeobecne vo svete. V predošlých knihách a na verejných vystúpeniach som sa sústreďovala na úlohu anjelov v našom aktuálnom živote. Vo svojej novej knihe hovorím aj o úlohe našich milovaných zosnulých, o tých nebeských dušičkách, ktoré nás smú nakrátko navštevovať. Radím, ako môžeme s nimi vzájomne pôsobiť, aj ako sa s anjeli modliť k Bohu. Takéto modlitby totiž od základu menia celú našu bytosť.

A predovšetkým oveľa lepšie chápem, ako nás anjeli vnímajú a milujú, čo môžu urobiť pre nás a čo od nás vyžadujú, ich zorný uhol.

Boh a anjeli sú všade okolo nás. Kedykoľvek nám môžu priskočiť na pomoc – stačí požiť a, samozrejme, aj načúvať. Práve preto som túto knihu nazvala *Anjeli na dosah*.

Prvá kapitola

Ako sa to celé začalo

*P*onorená do vlastného sveta som vyfarbovala obrázok pastelkami roztrúsenými po dlážke. Čo najviac som sa snažila neprekročiť obrysy kresieb, no neveľmi sa mi to darilo a chvíľami ma to aj mierne frustrovalo. Mala som zhruba štyri roky.

Zrazu sa nad mojou maličkou rúčkou zjavila veľikánska ruka zaliata zlatým svetlom. Pri dotyku tej anjelskej ruky ma premkla láska, až som skoro zabudla na maľovanku. Moju pozornosť totiž upútala ruka anjela nad mojou rúčkou, uchvátilo ma to svetlo a drobné detaily. Dlhé prsty, kopírujúce pohyb mojich prstiek, boli v mojich očiach dokonalosť sama. Špičky prstov anjelskej ruky, čo viedla pastelku v mojej rúčke, sa trblietali. Vlastne celá ruka anjela vydávala taký jas, až pripomínala pochodeň, osvetľovala dlážku s maľovankou, ktorej som sa venovala obkolesená rozsypanými pastelkami.

„Ide mama,“ avizoval mi anjel.

Mama vošla do izby. Chvíľu pri mne postála a potom

pochválila môj výtvor: „Je to prekrásne.“ Vzhliadla som k nej s úsmevom. Vzápätí sa mama zvrtila, podišla k oknu a odtiahla záclony, aby presvetlila izbičku. Ako už toľkokrát, aj teraz som s anjelom komunikovala bez slov. Nič som nemusela vysloviť nahlas.

„Moja mama nevidí to svetlo, čo si priniesol. Netuší, že netreba odťahovať záclony.“

„Lorna, pamätaj, že to musíš uchovať v tajnosti, o tom ani muk,“ prízvukoval anjel.

„Dobre,“ privolila som.

Mama sa vrátila do kuchyne.

Naša malá predná izbietka bývala zväčša tmavá. Cez deň mama nedovolila začať v nej svetlo. Spätne si uvedomujem, ako veľmi moji rodičia finančne strádali. Obrázok bol už takmer hotový, keď sa do izby vkradla naša mačička Blackie a prisadla si vedľa nás. Anjel odtiahol ruku od mojej a nachiahol sa k jednej z farbičiek na dlážke. A potom, bez toho, aby sa ich dotýkal, len kývnutím prsta, anjel pastelky rozhýbal. Rozosmialo ma to. Blackie natiahla labku a začala sa hrať. S pastelkou v labkách sa prevalila na chrbát. Kotúlala sa hore-dole a snažila sa farbičku udržať.

„Vidí Blackie svetlo, čo ti vychádza z ruky?“ vyzvedala som.

„Nie, Blackie to svetlo nevidí,“ znela odpoveď. Ruka anjela sa vrátila k maľovanke na dlážke. Svetlo prýščiace z jeho ruky ožiarilo môj výtvor.

„Hotovo!“ skonštatovala som s radosťou.

Kým som dvíhala obrázok, aby som sa mu lepšie prizrela, anjel mi šepol do uška: „Lorna, ty predsa dokážeš vyfarbiť maľovanku aj bez mojej pomoci.“ Som si istá, že to pove-

dal, aby ma povzbudil. Vtedy som si totiž vôbec nemyslela, že viem pekne maľovať aj bez anjelskej pomoci.

„Ďakujem ti, anjeliček, že ma učíš a pomáhaš mi,“ pomyslí si vždy, keď anjel položí ruku na moju, aby mi pomohol s maľovaním.

Od útleho detstva vídavam anjelov ako hmotné bytosti. Ani si neviem predstaviť život bez toho, že by som nevidela anjelov vo fyzickej podobe a nezhovárala sa s nimi. Pre mňa je to úplne normálne – dobre však viem, že pre vás nie.

Môžem vám poradiť: Odložte, prosím, pochybnosti bokom a oddajte sa pocitu, že nie ste len človek z mäsa a kostí. Ste nezmerne viac. Máte predsa dušu! Ste rovnako duchovná bytosť ako fyzická osoba. Aspoň sa nad tým máličko zamyslite. Ak ste skeptickí, ba až cynickí, položte si otázku: Čo stratíte, ak pripustíte, že máte strážneho anjela?

Raz v zime som sa mamy opýtala, či sa môžem ísť hrať na zadný dvor. Mama súhlasila pod podmienkou, že sa teplo oblečiem. Pritakala som a vybehla do predsiene po kabát. Mama vyšla za mnou: „Tu máš rukavice. Aspoň ti neskrehnú prsty.“ Prebehla som halou a pri dverách do dielne som zastala. Vládla tam taká tma! Vždy som musela počkať, kým sa mi oči prispôbia tme, aby som sa bezpečne vyhla všetkému haraburdiu a vyšla von zadnými dverami. V tom čase sme žili v dome v Old Kilmainhame. Bol ako domček pre bábiku. Žili sme tam od môjho narodenia, až kým sa mu nezrútila strecha. Mala som vtedy približne päť rokov. Vek si nezapamätám presne, takže v tom nemám stopercentnú istotu. Potom sme sa presťahovali do Ballymunu do domu mojej sesternice Netty. Žila sama. Rodičia jej zomreli, keď bola ešte malá. U Netty sme bývali len niekoľko ro-

kov, než sme sa presťahovali do erárneho domu v Edenmore v Raheny. Všetky tamojšie domy boli na jedno kopyto. Otec utrpel pracovný úraz. Pokiaľ viem, namiesto finančného odškodného mu to kompenzovali manažérskou pozíciou. Vyšší plat spojený s vedúcou pozíciou znamenal, že otec a mama dokázali nasporiť nejaké peniaze. Po niekoľkých rokoch šetrenia kúpili dom v Leixlippe, mestečku neďaleko Dublinu. Vtedy som už bola tínedžerka. Žila som tam s našou rodinou, až kým som sa nevydala za Joea a nekúpili sme si vlastný domček v Maynoothe vďaka úveru od miestneho úradu.

Zbehla som po chodníčku na briežok na konci záhrady. Pri múriku som sa začala hrať. Stavala som si domček z halúzok a kamienkov, keď ma vtom ktosi zavolať po mene. Otočila som sa. Archanjel Michal stál asi tri stopy odo mňa pri dverách búdky slúžiacej ako latrína. Venovala som Michalovi široký úsmev a pozdrav a ďalej som zbierala kamienky. Spýtala som sa ho, či mi prišiel pomôcť.

„Nie, Lorna, iba sa chcem s tebou pohovárať.“ Prestala som zbierať kamienky. Vo chvíli, keď som sa chystala položiť na stenu zopár kamienkov, objavila sa mi nad rúčkou obrovitánska ruka prýštiaca zlaté svetlo. „Lorna, vieš, čia je to ruka?“ spýtal sa ma archanjel Michal.

„Isteže viem. Patrí anjelovi, ktorý je so mnou stále, ba aj keď spím. Keď nachvíľu otvorím oči, vidím, ako ma ten anjel drží v náručí. Je to môj strážny anjel. Vari to nevieš, Michal? Predsa každý má strážneho anjela, a aj ja ho určite mám!“ Archanjel Michal zaburácal smiechom a mňa to tiež

rozchichotalo. „Na toto som čakala,“ pokračovala som. „Mala som trochu strach. Bála som sa ťa na to rovno opýtať – čo keby si mi povedal, že ja nemám strážneho anjela ako všetci ostatní? Teraz som už spokojná, že to naisto viem.“ Za ním som zbadala strážnych anjelov iných ľudí. Archanjel Michal mi už predtým rozprával o strážnych anjeloch, ale nikdy priamo nespomenul toho môjho. Ako dieťa som si vždy pomyslela: „A čo ten môj?“ a čakala som, že archanjel Michal ma konečne raz ubezpečí, že aj ja mám vlastného strážneho anjela.

A práve vtedy sa zjavil predou mnou anjel s obrovskou zlatou rukou a chytil ma za moju. „Ešte som ťa nikdy takto nevidela,“ čudovala som sa.

„Stál som pred tebou už veľakrát, Lorna, ale väčšinou v spánku. Občas aj keď vyfarbuješ maľovanky a nepotrebuješ moju pomoc. Ibaže ty si ma nevnímaš,“ ohradil sa anjel.

Strážni anjeli sa občas postavia rovno pred človeka, nezdržiavajú sa v úzadí. I keď strážny anjel zvykne stávať za človekom, v skutočnosti je súčasne všade okolo neho. Ťažko sa to dá vysvetliť. Strážny anjel zvyčajne predstúpi pred svojho zverenca v čase krízy, aby podporil spojenie medzi nimi a pomohol mu uzrieť východisko z krízy – tým, že jeho chránenec silnejšie pocíti prítomnosť svojho strážneho anjela aj nádej.

„Pamätáš si, čo som ti vrazil o tvojom strážnom anjelovi?“ opýtal sa ma archanjel Michal.

„Myslím, že hej!“

„Povedz mi teda, čo si pamätáš, Lorna.“ Chvíľu som premýšľala a vtom mi to došlo. Uvedomila som si, že až do tej

chvíle mi vypadlo z pamäti všetko, čo mi archanjel Michal hovoril o strážnych anjeloch.

Postupne som sa rozpomínala: „Sedela som vo svojej posteli v spálni na poschodí, keď si vošiel dnu. Držal si otvorenú knihu. Čítal si mi z nej o mojom strážnom anjelovi. Zdôraznil si, že môj strážny anjel ma nikdy, ani na najmenší okamih neopustí, že nikdy nezostanem sama, a že ma miluje. Veď ty vieš, akou láskou, však, archanjel Michal? Je to také dlhé, vzletné slovo, ktoré neviem vysloviť.“

„Bezpodmienečnou láskou,“ napovedal mi archanjel Michal.

„Áno, tak nejako sa tomu hovorí.“

„Vyslov to nahlas, Lorna.“ Podarilo sa mi to až na šiesty pokus. Vzhladom na moju dyslexiu mi trvalo večnosť, kým som sa naučila ten výraz vyslovovať správne, nehovoriac o jeho pochopení!

Dodala som: „Bezpodmienečná láska. Po tebe to vždy dokážem zopakovať, archanjel Michal. Čo ešte si mi vtedy rozprával o mojom strážnom anjelovi?“

„Pre svojho strážneho anjela si ten najdôležitejší človek na svete,“ doplnil ma. Šťastne som sa usmievala s tváričkou vyvrátenou k archanjelovi Michalovi. Domnievala som sa, že som si už pospomínala na všetko, no jemu to nestačilo: „Už nič viac?“ Očami som hľadala oporu u svojho strážneho anjela, skláňal sa ku mne s úsmevom a držal ma za ruku. Chvíľu som usilovne premýšľala. Úporne som sa snažila ešte niečo vyloviť z pamäti. Zdvihla som oči k archanjelovi Michalovi a vtom mi svitlo. Nadšene som vykričkla.

„No jasné, je strážcom mojej duše!“ Vpíjala som sa zrakom do svojho strážneho anjela, nevedela sa nabažiť pohľa-

du naňho. Podľa mňa to bol najkrajší zo všetkých anjelov, čo som kedy videla. Svojím jasným svetlom mi umožnil uzrieť jeho ľudskú podobu. Snažila som si uchovať jeho podobu do najmenších podrobností. Obzerala som si svojho strážneho anjela ako cez zväčšovacie sklo. Nechcela som, aby mi čokoľvek ušlo, ani najmenšia drobnosť.

Zlaté rúcho mu splývalo až po špičky nôh. Nevieam, koľko má na sebe vlastne rúch, bolo však dokonalé do posledného záhybu! Šaty sa mu vlnili ako v ľahkom vánku.

Chystala som sa ho objasniť, ale archanjel Michal ma zastavil: „Nikdy sa nemôžeš dotknúť svojho strážneho anjela, Lorna – i keď chvíľami sa to môže tak javiť. Kedykoľvek vznikne to zdanie, to ťa iba tvoj strážny anjel zahalil jedným zo svojich rúch. Inak to ani nemôže byť. Sama by si to nikdy nedokázala, Lorna, iba tvoj strážny anjel.“

„Viem,“ zarmútene som odvetila Michalovi, „kiežby som to dokázala aj ja.“ Môj strážny anjel sa bez jediného slova na mňa z výšky usmial. Pripadal mi ako obor. Z ničoho nič sa mu krídla roztvorili a ovinuli ma celú. Boli zo zlatých pier rozmanitých tvarov a veľkostí. Do najmenších podrobností som rozpoznala každé vlákenko na každučkom pierku jeho krídel. Pôsobili nevýslovne hebučko! Niektoré vyzerali ako vtáčie pierka, aké bežne poznáme, iné boli v tvare kruhu, trojuholníka, štvoruholníka, kríža či iného.

Archanjel Michal zavolať moje meno, môj strážny anjel súčasne začal veľmi jemne roztvárať krídla ako dvere. Zdvihla som hlavu. Archanjel Michal sa končekmi prstov dotýkal pier môjho strážneho anjela. Rozžiarili sa! Niektoré perá v tvare symbolov začali víriť do kruhu. Skoro sa ma dotýkali. Pocítila som ľahký vánok. Potom archanjel Mi-

chal odťahol prst a vírenie ustalo. Opýtala som sa, či si smiem na ne siahnúť.

Odpoveď mi dal môj strážny anjel: „Nie.“ No keď roztváral krídla, jediné pierko na povrchu pravého krídla sa mi dotklo ruky. Bolo to ako nežné pohladenie, akoby mi celým telom prebehla vlna lásky. Zároveň môj strážny anjel pustil moju ľavú ruku.

Na to archanjel Michal vyhlásil, že už musí ísť, a vytratil sa.

Obrátila som sa k svojmu strážnemu anjelovi: „Som rada, že ty nikam nemusíš.“

„Som stále s tebou, Lorna,“ pošepol mi do uška.

Odskočila som a prikryla si rukou ústa: „Och, zabudla som spomenúť archanjelovi Michalovi, že nikomu nesmiem prezradiť tvoje meno. Treba ho uchovávať v tajnosti!“ Strážny anjel sa na mňa zoširoka usmial: „Viem.“ Ukázal na kamienky, s ktorými som sa hrala. Pozbierala som kamienky zo záhradného múrika a vrátila sa späť k hre – ďalej som stavala domček z halúzok a kamienkov.

Anjeli sú bezpohlavní. Občas sa zjavia ako muži, inokedy zas ako ženy a niekedy ani tak, ani tak. Môj strážny anjel sa vždy zjavuje ako muž. Doteraz som o svojom strážnom anjelovi nehovorila, pretože mi to nebolo dovolené. Celý život mi strážny anjel pripomínal, že nemám o ňom nikomu hovoriť ani prezradiť jeho meno, ale jedného dňa predsa len budem môcť niečo o ňom povedať. Nikdy však nebudem smieť prezradiť jeho meno a ani o ňom porozprávať všetko. Po vydaní mojej prvej knihy *Anjeli v mojich vlasoch* mi nielen môj strážny anjel, ale aj všetci anjeli usta-

vične pripomínali, že nesmiem nikdy odpovedať na otázky o vlastnom strážnom anjelovi.

Keď sa ma na rozhlasových či televíznych besedách či živých vystúpeniach na pódiu poslucháči alebo moderátor vypytovali na môjho strážneho anjela, vždy som sa vyľakala. Pýtala som sa anjelov priamo na mieste: „Čo mám robiť?“

Môj strážny anjel mi pošepol do ucha: „Povedz pravdu.“

Zhlboka som sa nadýchla a vyhlásila: „Nemôžem hovoriť o vlastnom strážnom anjelovi. Naozaj nesmiem.“ Niekedy sa moderátor pokúšal odpoveď zo mňa vymámiť, no vždy som rezolútne odmietla. Zavše ma to aj privádzalo do rozpakov.

Druhá kapitola

Môj strážny anjel

Z jeden teplý letný deň, keď som mala približne dvanásť rokov, s otcom a jeho najlepším priateľom Arthurom sme sa vybrali na rybačku. Boli ako dvaja bratia. Môj otec a Arthur sa tuším zúčastnili na každých rybárskych pretekoch v krajine.

Veľmi rada som chodila s otcom na ryby. Ten víkend ma otec požiadal, aby som pripravila táborák na kamenistom brehu. Vraj si s Arthurom pôjdu proti prúdu rieky zachytať ryby, potom sa všetci spoločne naobedujeme. Povedala som: „Okej!“ a spokojne si vykračovala k rieke. Bola tam zátočina plná kameňov rôznych veľkostí. Podaktoré boli dosť veľké, aby sa na ne dalo sadnúť. Vedela som, že pri vysokom stave vody sa rieka rozvodní a zaplaví ich. Sprevádzalo ma veľa anjelov. Opýtala som sa ich: „Odkiaľ mám začať?“

Jeden z nich si ma zavolať: „Toto je vhodné miesto na táborák, Lorna.“ Otec ma učil zakladať oheň, keď som mala asi štyri roky. Pomáhala som mu zbierať kamene. Nešlo mi to vtedy veľmi dobre, lebo som vládala zbierať skôr malé

kamienky. Otec nimi vždy obložil ohnisko zvonku a ešte ma aj pochválil.

Odvtedy som sa vždy snažila zbierať väčšie kamene. Anjeli mi do toho hovorili: „Nie, Lorna, ten balvan je priveľký.“ Počúvla som ich a upriamila sa na menší.

Zložila som teda tašku na zem a začala zbierať kamene na vybudovanie ohniska. Potom som nazbierala aj konáre a naplavené raždie, ktoré by pri povodni zasa odplavilo. Mala som pocit, že som s tým bola hotová prakticky ihneď. Otvorila som tašku so sendvičmi. Vybrala som kotlík a pobrala sa k rieke. Jeden z anjelov ma upozornil: „Lorna, nechod do rieky obutá.“

Otočila som sa k nemu: „Samozrejme, že nepôjdem! Topánky si vyzujem!“ Vošla som do rieky skoro až po kolená. Anjeli sa celý čas nepohli odo mňa. Naplnila som kotlík vodou a vracala sa späť. Už som sa neobula. Kamene boli teplučké a zväčša aj hladké a okrúhle, bolo vyslovene príjemné kráčať po nich bosky.

Na skale s výhľadom na riekku som sa s pôžitkom kúpala v slnečných lúčoch, počúvala vtáčiky a pozorovala anjelov. V ten deň sa okolo mňa obšmietal hlavne jeden. Napodobňoval chytanie rýb. Rozosmial ma, keď predstieral, že na neviditeľnej udici má rybu. Druhý anjel sa tváril, že drží podberák, zatiaľ čo prvý, že rybu vyťahuje na breh. Keď sa druhý anjel chystal podložiť pod rybu podberák, anjel s udicou akože padol dozadu a skoro ju vypustil z rúk. Predstierali, že im neviditeľná ryba unikla. Bolo to strašne smiešne, v jednom kuse som sa smiala.

Kým som sledovala anjelské divadielko s rybou, nad ľavačkou sa mi objavila prekrásna zlatá ruka.

Prisadol si ku mne môj strážny anjel.

„Dobre sa dnes zabávaš, Lorna?“ vyzvedal.

„Hej, je to super zábava,“ prikývla som. Dúfam, že oco s Arthurom niečo chytil.“

„Úlovok majú istý, Lorna,“ ubezpečil ma môj strážny anjel.

„Niekedy nič nechytia a sú sklamaní.“

„Pôsobí tvoj oco rozčarovane, keď nič nechytí?“ Otázka strážneho anjela ma trochu zaskočila. „Nie. Oco nikdy nie je smutný, keď nič nechytí. Len zbožňuje rybačku a prírodu. Predpokladám, že čo nevidieť sú späť.“

„Ešte to nejaký čas potrvá, Lorna. Stratili pojem o čase a zabudli na obed.“

„Začínam byť hladná,“ skonštatovala som. „Máme teda trochu času pohovárať sa?“

Strážnemu anjelovi sa rozjasnila tvár od úsmevu. „Áno, Lorna.“

Chopila som sa teda slova: „Vždy ma zaujímalo jedno. Možno mi neodpovieš, ale aj tak sa spýtam. Ako malú – viem, že ešte som malá, veď mám iba dvanásť, onedlho však už budem mať trinásť rokov – ma zaujalo, že som nikdy nevidela nijakého anjela dotýkať sa strážneho anjela, ani strážnych anjelov dotýkať sa navzájom.“

„Pozri sa na riekku, Lorna.“ Zazrela som dvoch anjelov, čo ma predtým zabávali, nesmierne nežne sa k sebe načahovať.

Iba sa zľahka dotýkali špičkami prstov na rukách. A zrazu som uvidela ich krídla. Cítila som sa nesmierne poctená. Obaja anjeli ich trochu pootvorili, a keď boli v tesnej blízkosti, jeden z anjelov sa na malý okamih špičkou krídla zľahka otreľ o krídlo druhého, čo ma veľmi prekvapilo. Pô-